

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžp/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012207630
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012207630.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, IČO 31 303 862, s adresou Tulčík č. 26, zast. JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Štúrova č. 20, 042 83 Košice (ak-ira@stonline.sk), proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, 812 35 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. apríla 2013 č. k. 6 S/1458/2012-71, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. apríla 2013 č. k. 6S/1458/2012-71 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 6319/2012-1.10 (42/2012-rozkl.) z 21. augusta 2012 r u š í a vec v r a c í a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právnej zástupkyne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 489,06 € z titulu právneho zastúpenia.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 6319/2012-1.10 (42/2012-rozkl.) z 21. augusta 2012 (č.l. 26) minister životného prostredia Slovenskej republiky postupom podľa § 61 ods. 2 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zastavil konanie o rozklade žalobcu proti rozhodnutiu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, Odbor ochrany prírody pre druhovú ochranu a CITES č. 2798/2009-2.1 z 10.07.2009 (ďalej „prvostupňové rozhodnutie žalovaného“- vid' č.l. 15) o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 543/2002 Z.z.“) zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie jedného

jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Chochuľa Hrochoť.

Výkonateľnosť uvedeného výroku prvostupňového rozhodnutia žalovaného z 10.07.2009 bola limitovaná lehotou odo dňa právoplatnosti do 30.11.2009, popripade do 15.12.2009.

2. Zmenu prvostupňového rozhodnutia žalovaný odôvodnil tým, že dôvod na konanie s odkazom na ustanovenia § 82 ods. 9 písm. a) a § 89 ods. 3 písm. b) zák. č. 543/2002 Z.z. odpadol, čím sa stotožnil s názorom osobitnej komisie založeným na obmedzenej platnosti napadnutého meritórneho prvostupňového rozhodnutia žalovaného do 30.11.2009, prípadne do 15.12.2009.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z. v platnom znení orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zák. č. 543/2002 Z.z. v hore citovanom znení rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

3. Proti tomuto rozhodnutiu o rozklade podal žalobca žalobu z 05.11.2012 na Krajský súd v Bratislave. Podanú žalobu odôvodnil tým, že

- rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod zakotvený v § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.),
- rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov (odvolací dôvod zakotvený v § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p.),
- v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (odvolací dôvod zakotvený v § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.).

4. Žalobca v žalobe najmä namietal, že posúdenie doby, na ktorú bola výnimka povolená, nemožno podľa žalobcu považovať za správne. Predovšetkým vychádzal z názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného v náleze sp. zn. III. ÚS 279/2010 z 25.08.2010, t.j. že rozhodnutie správneho orgánu je vykonateľné, ak sa proti nemu nemožno odvolať, alebo ak odvolanie nemá odkladný účinok (viď § 52 ods. 2 Správneho poriadku).

5. Podľa žalobcu tým, že uvedené prvostupňové rozhodnutie žalovaného nebolo doručené všetkým účastníkom konania, teda aj žalobcovi, potom povolená výnimka s obmedzenou platnosťou sa nemohlo stať vykonateľnou.

Naopak, tým že žalovaný zastavil len rozkladové konanie smerujúce proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu žalovaného, tým vylúčil žalobcu z možnosti účasti na konaní, vrátane možnosti podať opravný prostriedok proti prvostupňovému rozhodnutiu. Podľa žalobcu takýto postup nezodpovedá ani jeho právu, ktoré zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale ani ustanoveniam Správneho poriadku, okrem iného § 3 ods. 2 Správneho poriadku.

6. V súvislosti s uvedeným žalobca citoval nasledujúcu časť z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Sžp/3/2011 zo dňa 17.04.2012:

„Ústavno - komformný výklad práva na súdnu a inú právnu ochranu v oblasti správneho súdnictva nepredpokladá, že by toto právo mohlo zaniknúť, resp. bolo v svojej podstate vyčerpané iba tým, že predmet konania pred správnym orgánom sa napriek procesné riadne prejavenej nespokojnosti (napríklad podaním opravného prostriedku) v dôsledku objektívne spotrebovaného času na vykonanie opravného súdneho konania (tzn. výklad vykonaný s dôrazom na účelnosť ďalšieho súdneho prieskumu). Naopak takýto výklad by v rozpore s výkladovou metódou *reductio ad absurdum* viedol k nesprávnemu záveru, že súdny prieskum napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (evidentne na čas náročný proces) nemôže už v žiadnom prípade reálne ovplyvniť výkon práv a povinností vyplývajúcich z tohto nezákonného rozhodnutia, pričom dôsledkom uvedeného záveru by bola právna absurdita, že možnosť právnej ochrany porušených práv prostredníctvom konania podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku by závisela (tzn. zanikla) v zásadnej miere na tom, ako rýchlo osoby,

ktorým z nezákonného rozhodnutia správneho orgánu vyplýva vykonať určitú činnosť, toto aj uskutočnili.“

B)

7. Krajský súd v Bratislave ako prvostupňový súd preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, na pojednávaní (v neprítomnosti ospravedlneného žalobcu, ktorý súhlasil s prejednaním v jeho neprítomnosti) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

8. S odkazom na ustanovenia § 244 ods. 1, 2 a 3 a § 247 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., § 82 ods. 9 písm. a) a § 89 ods. 3 písm. b) zák. č. 543/2002 Z.z. vyslovil nasledujúce závery:

- nie je krajskému súdu zrejmé, aká ujma na právach vznikla žalobcovi tým, že žalovaný zastavil rozkladové konanie z dôvodu uplynutia doby, na ktorú bola výnimka k odstrelu udelená,
- krajský súd zhodne so žalobcom je toho právneho názoru, že právne čistejšie by bolo zastaviť konanie v celosti podľa § 30 Správneho poriadku; avšak toto nespôsobuje podstatnú chybu správneho konania a nemá vplyv na výsledok vo veci,
- čo sa týka rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžp/3/2011 zo dňa 17.04.2012, tento podľa názoru krajského súdu nie je možné použiť, pretože tento sa týka aktívne legitimovanej osoby na podanie správnej žaloby, pričom v tomto konkrétnom prípade (ktorý je predmetom tohto konania) žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

III.

Odvolať žalobcu/stanoviská

A)

9. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.06.2013 (č.l. 75) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, t.j. napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

Napadnutý rozsudok žalobca označil za nesprávny, pretože

- krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a zároveň
- rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

10. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalobcu:

- nesúhlas s názorom krajského súdu, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby; navyše krajský súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 250d ods. 3 O.s.p., kedy by potom mal súdny prieskum zastaviť,
- nesúhlas s názorom krajského súdu, že v prípade vyhovenia žalobe by došlo iba k formálnemu zopakovaniu správneho konania, ktoré by nepredstavovalo reálnu možnosť dosiahnutia rozhodnutia v prospech žalobcu, hoci predmetom odvolania podaného v správnom konaní bolo prvostupňové rozhodnutie, ktoré už v zmysle § 52 Správneho poriadku nemohlo byť právoplatné,
- polemika žalobcu o možnosti v prejednávanej veci aplikovať § 89 ods. 3 písm. b) zák. č. 543/2002 Z.z., nakoľko rozhodnutie o povolení výnimky však stratiť platnosť nemohlo, pretože sa platným nikdy nestalo.

11. Predovšetkým žalobca vyčítal konaniu v oboch stupňoch žalovaným, že v ich konaní sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto vadu žalobca identifikoval tak, že mu bola odopretá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie. Ďalej žalobca uviedol argumenty v obdobnom rozsahu ako v žalobe doručenej na krajský súd.

S názorom krajského súdu, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa pred rozhodnutím prvostupňového orgánu so všetkými podkladmi rozhodnutia, vyjadril nesúhlas, pretože tento nezodpovedá obsahu administratívneho spisu. Predovšetkým sa nemohol oboznámiť s ďalšími podkladmi rozhodnutia, a to listy starostu obce Lúčky a spoločnosti Kúpele Lúčky. Žalobca nemal možnosť ani mimoprocenou

formou byť oboznámený s ich obsahom, keďže nemajúc vedomostí o tom, čo správny orgán prvého stupňa ako podklady rozhodnutia zhromaždil, nemohol ich ani žiadať na základe zák. č. 211/2000 Z.z. Konkrétny obsah týchto vyjadrení, na žiadosť koho boli vydané, čo konkrétne osvedčujú, však žalobcovi počas celého konania napriek tomu, že sa aktívne dožadoval sprístupnenia podkladov rozhodnutia, spôsobom ktorý mu Správny poriadok dáva k dispozícii, zostal neznámy.

B)

12. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 21.06.2013 (č.l. 81) vyplýva, že námietky žalobcu sú nepodložené a účelové a vzťahujú sa iba na procesný postup žalovaného v predmetnom konaní. Cieľ žalobcu ako združenia, t.j. zlepšenie stavu životného prostredia, nie je už možné v ďalšom konaní dosiahnuť.

Ďalej sa žalovaný nestotožnil s názorom žalobcu, že toto rozhodnutie nikdy nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a ani vykonateľnosť, čo objasnil vtedajším právnym stavom (zmenený až po 30.11.2011), ktorý nepriznával mimovládny organizáciám postavenie účastníka konania a nutnosti postupovať podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

13. Ďalej žalovaný zdôraznil dôvod pre zastavenie konania, t.j. že prvostupňový správny orgán v prvostupňovom rozhodnutí časovo obmedzil platnosť povolenej výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 543/2002 Z.z. na dobu určitú, ktorá medzičasom uplynula. Uplynutím tejto lehoty platnosť povolenej výnimky pominula v zmysle ustanovenia § 89 ods. 3 písm. b) citovaného zákona. Tým podľa žalovaného prvostupňové rozhodnutie napadnuté rozkladom stratilo platnosť priamo na základe uvedeného ustanovenia.

14. Vo vzťahu k námietke žalobcu o možnosti dosiahnuť lepšieho výsledku v ďalšom konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia žalovaný s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sž/98-102/02 zo dňa 17.12.2002 (R 103/2011) zotrval na svojej doterajšej argumentácii, že vrátením veci žalovanému by sa dosiahlo iba formálneho zopakovania správneho konania bez možnosti dosiahnuť vo veci odlišný, resp. pre žalobcu priaznivejší výsledok správneho konania.

15. K rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Sžp/3/2011 zo 17.04.2012 žalovaný odôvodnil, prečo podľa jeho mienky tento judikát nemožno vzťahovať na predmetné správne konanie. V súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/31/2012 zo dňa 29.11.2012 v obdobnej veci, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje: „že ochrana životného prostredia ako spoločného záujmu všetkých občanov Slovenskej republiky je dôležitou aktivitou a činnosť združení na ochranu životného prostredia na jeho rôznych úsekoch si jednoznačne zaslúži pozornosť a podporu. Avšak nielen na získanie všeobecnej podpory a rešpektu by mali zakaždým zvažovať účelnosť krokov, ktoré podnikajú, aby v konečnom dôsledku nemrhali svoju pozornosť a prostriedky na čisto formálne, obsahovo prázdne manifesty tak, ako je to v prípade tohto konania.“

16. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil rozsudok krajského súdu a zamietol podané odvolanie žalobcu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po verejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok

krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

18. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

19. V takto určenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd čiastočne stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či zákonodarca pod pojmom odpadnutie dôvodu na konanie chápe aj uplynutie času, na ktoré bolo rozhodnutie prvostupňového orgánu obmedzené. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

20. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobcom, a preto odvolaciemu súdu neprislúcha takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia (s výnimkou zachovania konštantnej judikatúry), hoci s prv menovaným by mohli byť tesne zviazané nielen dôsledkami, ale aj účastníkmi.

21. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku, ako aj z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo na základe rozkladu žalobcu zastavené konanie o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného o povolení výnimky podľa § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a) citovaného zák. č. 543/2002 Z.z., a to usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v dotknutom poľovnom revíri.

22. Žalovaný svoje zastavovacie argumenty vyvodil z ustanovení § 82 ods. 9 písm. a) a § 89 ods. 3 písm. b) zák. č. 543/2002 Z.z. Preto základným výkladovým problémom je správne právne posúdenie veci prejednávanej správnym orgánom. Žalovaný svoje logické východiská o odpadnutí dôvodu v konaní oprel o tú časť výroku, ktorá povolenie výnimky udelenej v súlade s § 40 ods. 2 a 3 písm. c) zák. č. 543/2002 Z.z. zo zákazov ustanovených prostredníctvom § 35 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, t.j. ochrany chráneného živočícha - medveďa hnedého v poľovnom revíri Chochuľa Hrochoť viazala na neuplynutie lehoty obmedzenej do 30.11.2009, poprípade do 15.12.2009.

23. V súvislosti s hore uvedeným (§ 1 O.s.p.) Najvyšší súd zdôrazňuje, že nesprávnym právnym posúdením veci je chybný právno-aplikačný proces, kedy na základe zisteného skutkového stavu dochádza k omylu v procese jeho subsumácie (podriadenie) existujúcemu pozitívnemu právu vrátane právu úniového a medzinárodných organizácií.

Uvedený omyl sa môže vyskytovať v troch rovinách, a to, že na predkladanú právnu situáciu v správnom konaní orgán verejnej správy aplikoval

- iný právny predpis, ako sa riadne očakávalo, že mal aplikovať, vrátane v tom čase neúčinného,
- správny právny predpis, ale iné ustanovenie, ako mal,
- správny právny predpis, správne jeho ustanovenie, ale jeho výklad je nesprávny, t.j. nesprávna interpretácia právne normy (vrátane porušenia zásady ústavnej konformity) alebo
- správny právny predpis, správne jeho ustanovenie, ktoré však bolo neskôr vyhlásené za neústavné.

24. V prejednávanej veci je nepochybné, že výber právneho predpisu, ako aj dotknutých ustanovení,

vzhľadom na procesný charakter finálneho rozhodnutia žalovaného (zastavenie konania) je správny. Avšak pochybnosti žalobcu prevládajú vo vzťahu k jeho riadnej interpretácii.

25. Z vykonaných záverov žalovaného vyplýva, že pojem „dôvod na konanie“ stotožnil s jednou podmienkou vyslovenou vo výrokovvej časti povolenia, t.j. s časovým obmedzením výnimky. Avšak dôvodom na konanie žalovaného správneho orgánu je predovšetkým žiadosť žiadateľa o povolení výnimky. Iba, ak by vznikli objektívne prekážky na prejednanie uvedenej žiadosti (napríklad zánikom predmetu žiadosti, t.j. v prejednávanej veci napríklad úhynom chráneného živočícha v dôsledku napr. prírodnej udalosti „vis maior“), potom by aplikácia naznačená žalovaným mala oporu v zákone.

26. Najvyšší súd je oprávnený sa logicky domnievať, že predmet žiadosti o povolenie výnimky, t.j. chránený živočích, sa naďalej správa, ako je v žiadosti tvrdené, nakoľko ako správne konštatoval žalobca, konanie o rozklade vytvára vo všeobecnej rovine prekážku pre vznik účinkov výroku napadnutého rozhodnutia (§ 52 ods. 2 v spojení s § 61 ods. 1 záver vety Správneho poriadku).

Takisto ani žalovaným nebolo po skutkovej stránke tvrdené a ani z tohto dôvodu objasnené, že by o žiadosti žiadateľa nemalo byť z iného objektívneho dôvodu konané. To značí, že úvaha žalovaného o tom, že dôvod na konanie odpadol, nemá právny základ.

Podľa § 52 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie je vykonateľné, ak sa proti nemu nemožno odvolať (podať rozklad) alebo ak odvolanie (rozklad) nemá odkladný účinok.

Podľa § 61 ods. 1 Správneho poriadku proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, vydanému v prvom stupni, možno podať na tomto orgáne v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia rozklad; včas podaný rozklad má odkladný účinok.

27. Nesprávna je aj úvaha žalovaného (body č. 8-10 jeho vyjadrenia z 21.06.2013), že v čase vydania prvostupňového rozhodnutia nemal žalobca priznané postavenie účastníka konania, nakoľko v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie jeho rozsudky zaväzujú premietnuť vyslovené komunitárne závery aj do ukončených konaní, ak to účastníci v súlade s vnútroštátnym poriadkom požadujú.

28. Takisto je nepochybné, že účinky prvostupňového rozhodnutia počas konaní nenastali (viď bod č. 26), a preto pre druhostupňový správny orgán konajúci o rozklade bolo právne irelevantné, čo stanovil nižší orgán (lebo jeho závermi nie je na dispozitívny pokyn účastníka viazaný), ale naopak mal preveriť, ako tieto podmienky a závery stanovil, t.j. v zmysle § 61 ods. 3 a § 59 ods. 1 Správneho poriadku v plnom rozsahu aplikovať zásadu dvojínštátnosti správneho konania a o podanej žiadosti finálne rozhodnúť, tzn. potvrdiť napadnuté rozhodnutie alebo žiadosti procesne nevyhovieť.

V danom prípade potom nešlo o vyhodnotenie otázky, či by týmto rozhodnutím žalobca dosiahol priaznivejšieho postavenia (viď možný formalizmus vytýkaný nesprávne krajským súdom a spomenutý v citovanom rozsudku sp. zn. 4 Sž//98-102/02), ale iba o naplnenie kompetenčnej povinnosti konajúceho orgánu (čl. 2 ods. 2 ústavy) rozhodnúť o rozklade účastníka. Tak však žalovaný konal, a preto naplnil v zmysle hore uvedených záverov zrušovací dôvod uvedený v § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p.

Podľa § 59 ods. 1 v spojení s § 61 ods. 3 Správneho poriadku orgán rozhodujúci o rozklade preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

29. Na záver Najvyšší súd dopĺňa, že ním vyslovený názor (rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžp/3/2011 z 17.04.2012 je v plnom rozsahu aplikovateľný aj na prejednávanú vec.

Naopak, konajúci senát Najvyššieho súdu sa nestotožňuje s možnosťou aplikovať na prejednávanú vec, ktorá spadá v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-240/09 z 08.03.2011 pod právny režim Dohovoru OSN o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia zverejnenom v Zbierke zákonov pod č. 43/2006 Z.z. (Aarhuský dohovor). Uvedený Aarhuský dohovor prostredníctvom čl. 9 ods. 1 až 4 požaduje od zmluvných členských štátov, aby zabezpečil dotknutým členom verejnosti zodpovedajúcu a účinnú nápravu vrátane predbežných právnych opatrení, ak sú vhodné, a uvedené prostriedky nápravy musia byť primerané, spravodlivé, včasné a nie nedostupne drahé. V žiadnom prípade však Aarhuský

dohovor neumožňuje vnútroštátnym súdom, aby výkon tohto práva mohli hodnotiť inak ako uplatnený v súlade, resp. v nesúlade so zákonom (viď zásada iura merae facultatis zakotvená v článku 2 ods. 3 ústavy).

V.

30. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v hore citovaných rozhodnutiach, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa pri rešpektovaní princípu právnej istoty od nich odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Bude preto úlohou žalovaného v ďalšom konaní riadiť sa vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu a na tom základe rozhodnúť o podanom rozklade.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania, ako aj so svojou dlhodobou ustálenou praxou neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.), ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky iba vo výnimočných prípadoch (§ 250ja ods. 5 O.s.p.), a tento prípad v prejednávanej veci nenastal, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

Podľa § 250ja ods. 5 O.s.p. proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 5 je prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti, ak nie je ustanovené inak.

32. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovýčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu súd prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplyvajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobcu listom zo 16.09.2013 s oporou vo vyhláske Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčísliła a o správnosti ktorých nevznikli pochybnosti:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (12) - 1 úkon práv. pomoci 161,75 €

1.1.2. podanie žaloby (12) - 1 úkon práv. pomoci 161,75 €

1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.2.1. podanie odvolania (13) 1 úkon práv. pomoci 165,56 €

2. z náhrady 20% DPH

tzn. v celkovej sume: 489,06 €

34. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátkou, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť jej priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v liste zo dňa 16.09.2013, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

35. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava práv týkajúcich sa ochrany životného prostredia je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), charakter konania si nepredurčoval požiadavku nutnosti v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

36. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie. Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).